

Editörden

Düzeltmeye Tâlib Bozuculuk

İslâm'ın ilk asırlarında ortaya çıkan siyâsî çatışmalar sonunda devlet, maddî kudret ve siyâsî beceri sâhiblerine geçer hâle gelince, halk müslümânlığında zühd hayâtı gelişme göstermiş, daha sonraki asırlarda saltanatlara bölünmüş; İslâm dünyasını İslâmî çerçeveye çekmek isteyen âlimler, kabâhati Kitâb ve Sünnet'den ayrılmış bu tip İslâmî yaşayışlara yükleyerek selefi hayâta dönme mücâdelesine girişmişlerdi. Ne var ki, husûsiyle İbn Teymiyye (ö. 728/1328) ve çevresinin, gayr-i İslâmî saydıkları felsefi, sûfi, zühdî, fırkavî cereyânlara karşı açdıkları fikrî savaş, Ehl-i Sünnet dünyâsı içinde de derin ve çetin mukâbele görmekte gecikmedi. Nihâyet son asırda gayr-ı müslimlerin maddî-siyâsî üstünlüğü karşısında ezilen İslâm dünyâsı, Batı ilim ve hukûkunu benimseme yoluna girdiğinde, önünde, geçmiş kültürün her renkten sâhiblerini buldu. Bunlar ecdâddan tevârüs ettikleri İslâmî mirâsın korunması dâvâsına düşdüler. Modernist İslâmcılarla, fikhî geleneğe bağlı müslümânlar, bu defa kendi aralarında en iyi müslümânlık yarışına kalkışdılar. Mezhebci-selefcî diye kısaca isimlendirdiğimiz bu grublardan birinciler, hayâtlarını eski fıkıh mezheplerine göre tanzim etmeyi, ötekiler ise, Kur'ân ve Sünnet'i esâs almayı doğru buluyorlardı.

Son yarım asır Türkiye'sinde bu iki grub içinde, mezhebcileri, Işıkçılar denilen cemâatin temsil ettiği söylenmekte; isim babası olarak da, yarım asır kadar önce matbûat dünyâsına çıkan *Seâdet-i Ebediyye* kitâbının yazarı Hüseyin Hilmi Işık (1911-2001) gösterilmektedir.

Bu cemâat mensûblarıyla benim şimdiye kadar doğrudan bir ilişkim olmamış ise de, Türkiye'de İlâhiyat Fakültelerinin dışında, İslâm'ı evliyâullâh denilen zâtları ve fıkıh imâmlarının kültürleri ışığında anlamayı kendilerine gâye edinmiş, maddî varlığa ve medya imkânlarına sâhib kuvvetli bir cemâat olduklarını biliyordum ve son senelerde görebildiğim bazı kitâbları bana şu kanâati vermişti ki,